

**[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]**

ligeledes København, hvor der heller ikke er Slagteri. I København skal det Svind, som fremkommer fra Slagteriets Vægt til Købbyens Vægt, og som hidtil er betalt af Slagterierne, udredes af disse 5 Øre, og dette gælder ligeledes de Afgifter, som man har afholdt i Købbyen.

De 5 Øre, som Slagterierne faar ved denne Ordning, vil efter de Beregninger, der er foretaget, ikke helt kunne dække de Udgifter, jeg har nævnt, og som skal dækkes, for at man kan faa en Ordning med en ensartet Producentpris og en ensartet Forbrugerpris. Naar man ogsaa tager Polte med, og det betyder jo ikke saa helt lidt, vil Beløbet blive mellem 70 000 og 80 000 Kr. ugentlig. Det er derfor Hensigten at søge Finansudvalgets Tilslutning til en Bevilling, der skulde svare til Fragten til København, som anslaaes til 2 Kr. pr. stort Svin og 1 Kr. for Polte. Da der indkommer ca. 6 000 store Svin og et Par Tusinde Polte om Ugen, bliver det altsaa henholdsvis ca. 12 000 og ca. 2 000 eller i alt ca. 14 000 Kr. ugentlig; som skal udredes af Statskassen til Fragten af disse Svin her til Byen, medens de øvrige Udgifter i København og Fragten ude i Provinsen efter de Beregninger, der er foretaget, dækkes af Femøren.

Ved denne Ordning, hvortil der, som sagt, er givet Tilslutning fra de forskellige Sider, som jeg allerede har nævnt, opnaas, at Producenterne fremdeles faar de 2 Kr. 40 Øre pr. kg, som de hidtil har faaet, og at de opnaar den samme Indtægt for de Grise, der leveres til København, som for de Grise, der leveres til det øvrige Land. Den Ulighed, som har eksisteret i disse halvandet Aar, ophæves ved denne Foranstaltning, men Priserne til Forbrugerne bliver uforandrede, hvilket maa bruges med Glæde og Tilfredshed. Tilførslerne til Hjemmemarkedet — Provinsen og København — sikres og opretholdes i samme Omfang som hidtil, og Forskellen i Fortjeneste mellem Mellemhandlerne udlignes ved en Nedsættelse af de største Avancer.

**Ordføreren for Forespørgerne (Valdemar Thomsen):** Det lyder ærlig talt noget mærkeligt, at Landbrugsministeren nu meddeler, at der er opnaaet noget i Retning af et Forlig med Slagterierne. Det er nemlig kun ganske faa Dage siden, at Formanden for Slagteriernes Fællesbestyrelse, Hr. Byriël, over for sine Andelshavere i Hammel Slagteri forsikrede, at her ikke skulde blive Tale om at gaa paa Akkord, og hvis de Oplysninger, Ministeren her fremsætter, er

rigtige, ja, saa maa Hr. Byriël jo alligevel være gaaet paa Akkord.

Men selv om det nu altsaa skulde være rigtigt, at der er opnaaet den Forstaaelse, som Ministeren her paastaar, saa tror jeg efter alt, hvad der foreligger, at kunne gaa ud fra, at den Indrømmelse, Slagterierne eventuelt har givet, er blevet dem afpresset, og det gør unægtelig ikke Sagen bedre for den højtærede Landbrugsminister, tværtimod.

Det afgørende for Folketinget er efter min Mening ikke, hvad Slagteriernes Fællesledelse maatte lade sig lokke eller true med til; det afgørende maa være, om der er truffet en forsvarlig Ordning, forsvarlig ogsaa i principiel Henseende, og det er der jo aldeles ikke Tale om efter den Forklaring, Ministeren nu har givet. En stor Misforstaaelse er det, hvis man tror, at et Par Øre fra eller til kan klare Sagen. Nej, det Spørgsmaal, som vi interesserer os for i min Gruppe, og som maa klares ved denne Lejlighed, er, om Prislovgivningen er baseret paa anstændige og forsvarlige Principper.

Saa vidt jeg i Skyndingen kunde forstaa den højtærede Landbrugsminister, gik den Ordning, der skal gennemføres, ud paa, at Slagterierne i nogen Udstrækning skal have Dækning for det Tab, de lider paa Salg af Flæsk her til København, og naar jeg ikke mener, Ministerens Svar er tilfredsstillende, er det bl. a., fordi den Dækning, der her er Tale om, ikke er det, som Slagterierne har Krav paa. Det, som er værre efter min Mening, og som stadig opretholdes, ogsaa efter at man nu gennemfører en Ordning, som maaske ikke er endelig endnu — det ved jeg ikke, det er først i dette Øjeblik jeg hører om, at der er truffet en saadan Ordning —, det, som efter min Mening er det værste, det er, at København stadig væk skal favoriseres paa dette Omraade. Dertil kommer, at Staten efter Forhandling med Finansudvalget skal udrede 14 000 Kr. pr. Uge til Slagterierne. En saadan Ordning finder jeg i høj Grad forkastelig.

Jeg sagde ved min Motivering af Forespørgselen, at det, vi her stilles over for, aabenbart er Led i en bestemt Tendens, den nemlig at tilsidesætte Landbrugets berettigede Krav for at favorisere København paa Bekostning af det øvrige Land. Denne Paastand vil jeg gerne motivere lidt nærmere, og samtidig vil jeg gøre opmærksom paa, hvilke Kræfter der staar til Tjeneste for dette ophøjede Formaal.

Foranlediget af Resolutionen fra Slagteriernes Formandsmøde blev der i „Politiken“ og „Social-Demokraten“ fremsat